

„Kust sina tuled?“ küsis ema.

„Metša=laanedest“, ütles Väanetuul. „Sealt kus pitted laane-wäänid puust puusse keerlewad ja rägastikuts kofku laawamad; kus toledad maod niiste rohu all roomamad ja kahejalgsed inimesed ülearu olema näitawad.“

„Mis sa seal tegid?“

„Mina wahtisin sügawa jõlle, waatasin, kuidas see kõrgeft kaljurüingast kargates tolmuts lõhkes ja pilwete poole, wikerkaari kandma ruttas. Nägin metshärga jões ujuma, aga woolawad keerud käiswad üle tema wõimu. Pardi-parwega ühes ujus härg, need tõusiwad lendu, härg läks allawett. See oli minu meele järel. Puhusin tuulekeerud kofku, et ennemuistsed määratumad puud ratsudes langeiwad ja killuts lõhkesiwad.“

„Muud sina ei teinud?“

„Saial rohulagetatel olen kuterpassi lõõnud, seal olen metehobuseid kihutand ja olen palmipuudest pähtlaid raputand. Ja, ja, küll minul juttu rääkida oleks! Aga kes kõiki wäljalobiweda tohib, mida teab. Tead seda jo isegi wana!“ Ja Väanetuul, wõttis ema kaelast kinni ja wapustas teda, et wana pea seljale langend oleks. See oli wägew ja tallitsemata pois.

Nüüd tuli Väanetuul. Temal oli turban peas,

nagu Türglasel ja lai mantel õlade peal, nagu liiwa-kõrblasel.

„Aga siin on launis külm“, ütles Väanetuul ja wiskas puid tule peale. „Kõhe on tunda, et Põhjatuul enne tulnud.“

„Siin on nii pala, et jeakaru küpssetada wõiks“, ütles Põhjatuul.

„Sa oled ise jeakaru!“ ütles Väanetuul.

„Kas tahate kotti!“ küsis wana. Istu sinna liwi peale ja jutusta, kus sa olid.“

„Aafrikas, ema!“ kostis Väanetuul. „Mina olin Hottentotlastega Kaffremaal lõwijahtis. Mis rohi seal lagestikkus kaswab! On se roheline! Seal kargas metskits ja seal lippas jaanalind minuga wõidu, aga minul on itta kergemad jalad. Mina olin kollakas liiwa-kõrbes. Seal näitab maa wälja, nagu mere põhi. Mina juhtusin suure kaubarongi wasta. Nemad topsiwad oma wiimase kameli, et joomawett saaks, aga palju naad ei leidnud. Ülewalt kõrwetas päike, alt kuumaw liiw. Ei ole liiwakõrbel äärt ega otsa. Mina weeretasin ennast liiwa sees ja keerutasin liiwa kõrgeks sammaks; oli see üks tants! — Oleks sa näinud, kui kohund kamel oli, ja kuidas kaupmees laia tuue üle oma pea määsis. Minu ette langes ta maha, nagu Allaa, oma Jumala ette. Nüüd on nemad maetud, aga kõrge liiwa-sammak seisab nende haua